

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/23/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217201146
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1217201146.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Michaely Královej a členov senátu: JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcu: R.. V. Z., I. X. XX.X.XXXX, Z.: G. XXXX/XX, Z., zastúpený: BDM Legal s. r. o., so sídlom: Gajova 4, Bratislava, proti žalovanému: DELIA PARTNERS, s.r.o., so sídlom: Karpatské námestie 10A, Bratislava, IČO: 36 686 948, zastúpená: slc partners s.r.o., so sídlom: Hviezdoslavovo námestie 16, Bratislava, o zaplatenie 10.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, č.k. 7C/10/2017-79, zo dňa 30. októbra 2017, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k. 7C/10/2017-79, zo dňa 30. októbra 2017 vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 10.000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania p o t v r d u j e.
- II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom vydaným dňa 30. októbra 2017, č.k. 7C/10/2017-79, Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 10.000,- eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd prvej inštancie konanie zastavil. Žalobcovi voči žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 80 %.

2. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou, podanou na súd dňa 25.1.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 10.000,- eur s príslušenstvom (5,05%-ným úrokom z omeškania od 6.11.2015 do zaplatenia) z titulu nevrátenej pôžičky. Uviedol, že na základe ústne uzatvorenej zmluvy o pôžičke poskytol žalovanému pôžičku vo výške 10.000,- eur. Splatnosť pôžičky nebola dohodnutá. Žalobca prvýkrát vyzval žalovaného na vrátenie pôžičky listom zo dňa 2.11.2015. Žalovaný na výzvu žalobcovi pôžičku nevrátil s odôvodnením, že splatnosť pôžičky bola údajne dohodnutá na 24 mesiacov. Žalobca opätovne vyzval žalovaného na vrátenie pôžičky listom zo dňa 13.12.2016. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Nepopieral uzavretie zmluvy o pôžičke, ani výšku poskytnutej pôžičky, avšak tvrdil, že splatnosť pôžičky bola stranami sporu dohodnutá na 24 mesiacov, teda žalovaný bol povinný vrátiť žalobcovi poskytnutú pôžičku až dňa 27.10.2017. Preto nie je žalobca oprávnený vyzvať žalovaného na vrátenie pôžičky pred uplynutím tejto doby, keďže splatnosť pôžičky ešte nenastala.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že na základe ústnej zmluvy o pôžičke poskytol žalobca žalovanému pôžičku vo výške 10.000,- eur. Listom zo dňa 2.11.2015, doručeným žalovanému dňa 4.11.2015, vyzval žalobca žalovaného na vrátenie pôžičky vo výške 10.000,- eur do 5 dní od doručenia výzvy. Listom zo dňa 11.11.2015 žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho

záväzok ešte nie je splatný, nakoľko mali dohodnutý termín splatnosti 24 mesiacov odo dňa poskytnutia pôžičky. Listom zo dňa 13.12.2016, doručeným žalovanému dňa 19.12.2016, vyzval žalobca žalovaného opätovne na vrátenie pôžičky vo výške 10.000,- eur, ako aj úrokov z omeškania do 30.12.2016. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní nebolo sporné, že medzi stranami bola uzatvorená zmluva o pôžičke, a ani výška poskytnutej pôžičky (10.000,- eur). Sporná medzi stranami bola otázka splatnosti pôžičky. Žalobca tvrdil, že splatnosť dohodnutá nebola, preto bol žalovaný povinný pôžičku vrátiť po tom, čo ho na to žalobca vyzval. Žalovaný tvrdil, že splatnosť bola dohodnutá na 24 mesiacov, a teda pôžička bola splatná dňa 27.10.2017. Vzhľadom k tomu, že žalobca vzal žalobu v časti úrokov z omeškania v celom rozsahu späť, súd prvej inštancie sa touto otázkou ďalej nezaoberal a nevykonával navrhnuté dokazovanie na preukázanie tejto skutočnosti, keď v čase konania predbežného prejednanie sporu (dňa 30.10.2017) už bola pôžička splatná aj podľa tvrdenia žalovaného. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že napriek tomu žalovaný pôžičku nesplatil, resp. jej splatenie súdu prvej inštancie nepreukázal a žalobca tvrdil, že splatená nebola. O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 CSP. Vychádzal z toho, že žalobca mal vo veci čiastočný úspech v rozsahu cca 90% a neúspech v rozsahu cca 10% (zohľadniac pritom aj vyčíslený úrok z omeškania ku dňu rozhodnutia súdu, v ktorej časti vzal žalobca žalobu späť bez uvedenia dôvodu, teda v tejto časti zavinil zastavenie konania). Preto súd prvej inštancie náhradu trov konania pomerne rozdelil a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 80% (90% - 10%).

4. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 10.000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, napadol odvolaním v zákonom stanovenej lehote žalovaný, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vadám uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný v odvolaní uvádza, že medzi základné znaky právneho pomeru založeného pôžičkou patrí jeho dočasnosť, pričom ak je medzi zmluvnými stranami zmluvy o pôžičke dohodnutá splatnosť, dlžník nie je povinný vrátiť predmet pôžičky pred uplynutím doby splatnosti. Žalovaný ani v odvolaní nepopiera uzavretie zmluvy o pôžičke, ani výšku poskytnutej pôžičky, avšak tvrdí, že splatnosť pôžičky bola stranami sporu dohodnutá na 24 mesiacov, a teda žalovaný je povinný vrátiť poskytnutú pôžičku až dňa 27.10.2017. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že žalobca nie je oprávnený vyzvať žalovaného na vrátenie pôžičky pred uplynutím tejto doby a domáhať sa vrátenia pôžičky, ktorej splatnosť ešte nenastala. Žalovaný vyčíta súdu prvej inštancie, že sa v rámci konania vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného a v predmetnom rozsudku v zásade len prevzal tvrdenie žalobcu o údajnej neexistencii dohody o splatnosti pôžičky. Žalovaný má aj za to, že odôvodnenie rozsudku je arbitrárne a zjavne neodôvodnené. Žalovaný žiada, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný svoje tvrdenia o dohode účastníkov na splatnosti pôžičky nepodložil, ani počas prvostupňového konania, ani v rámci odvolania, žiadnymi dôkazmi a ani žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali pravdivosť jeho tvrdení, doteraz nenavrhol vykonať. Žalovaný, ani jeho právny zástupca, sa nezúčastnili predbežného prejednanie sporu dňa 30.10.2017 a svoju neúčast' ospravedlnili bez udania dôvodu, pričom výslovne súhlasili s tým, aby súd konal v ich neprítomnosti. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a ani nemal snahu osobne konfrontovať žalobcu, ohľadom tejto spornej skutočnosti na predbežnom prejednaní sporu dňa 30.10.2017. Žalobca vo vyjadrení poukázal na konštatovanie súdu prvej inštancie, že ak by aj splatnosť pôžičky bola dohodnutá, ako tvrdil žalovaný, a teda pôžička sa stala splatnou až dňa 27.10.2017, v čase konania predbežného prejednanie sporu už pôžička bola splatná. Napriek tomu žalovaný ani časť pôžičky doteraz nevrátil. Keďže si žalobca z dlžnej sumy neuplatňuje úroky z omeškania, pre výpočet ktorých by bolo právne relevantné zisťovanie dátumu splatnosti pôžičky, pre priznanie uplatneného nároku žalobcu je irelevantná skutočnosť, či pôžička sa stala splatnou dňa 6.11.2015, alebo podľa tvrdenia žalovaného dňa 27.10.2017. Nepochybné je, že v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie bola pôžička v každom prípade už splatná a táto skutočnosť bola medzi stranami sporu nesporná.

6. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Podľa ust. § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

8. Po oboznámením sa s obsahom spisu má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a zrozumiteľne odôvodnil, rozhodnutie súdu prvej inštancie má všetky náležitosti vyžadované ust. § 220 CSP a jednoznačne nemožno dospieť k záveru, ako tvrdí žalovaný v odvolaní, že rozsudok je arbitrárny a zjavne neodôvodnený. Súd prvej inštancie sa vysporiadal v odôvodnení so všetkými relevantnými skutočnosťami a tvrdeniami strán sporu a odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd zdôrazňuje, že z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že je nesporné, že došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému 10.000,- eur. Túto skutočnosť žalovaný potvrdil vo svojich vyjadreniach, aj v odvolaní. Medzi stranami bolo sporné, či si strany dohodli termín splatnosti pôžičky, alebo či termín splatnosti nebol dohodnutý. Žalobca tvrdil, že si nedohodli termín splatnosti pôžičky, a žalovaný tvrdil, že splatnosť pôžičky bola dohodnutá na 24 mesiacov, teda žalovaný má povinnosť vrátiť poskytnutú pôžičku až dňa 27.10.2017. Je nesporné, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vyhlásený dňa 30.10.2017, teda po termíne splatnosti pôžičky, ktorý uvádza sám žalovaný. Je správny záver súdu prvej inštancie, že nakoľko žalobca zobral žalobu v časti úroku z omeškania späť, nebolo už pre rozhodnutie vo veci samej potrebné zaoberať sa otázkou, či bol termín splatnosti dohodnutý, alebo nie, pretože v oboch prípadoch, už v čase vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie bola pôžička splatná. Pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku podľa ust. § 217 CSP. Na základe vyššie uvedeného je potom nesporné, že v čase vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie bola pôžička už splatná, a teda bola tu daná povinnosť žalovaného vrátiť žalobcovi poskytnutú sumu 10.000,- eur, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 657 OZ. K inému právnomu záveru nie je možné v danej veci dospieť. Žalovaný v odvolaní neuvádza žiaden dôvod, pre ktorý by malo dôjsť ku zmene rozsudku súdu prvej inštancie a k zamietnutiu žaloby, ako požaduje v odvolaní.

9. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správne (ust. § 387 ods. 1 CSP).

10. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaného nevyhovел a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalobca v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).